

HSOKs Venners 21 Alpetur 2008 gik til FULPMES i Østrig

Fredag den 22. august 2008 kl. 05:45 - 13 minutter før solopgang – afgik bussen fra Espergærde med 38 forventningsfulde deltagere om bord. Vejret var som det skulle være blandet sommervej, passende varmt, sol, ind mellem nogle byer. Vi kørte via Gedser, tog med færgen til Rostock og kørte videre ad de tyske motorveje uden om Berlin med passende stop/hvil hver anden time.

Leif, vores chauffør atter i år, underholdt os over bussens skærme med sine videooptagelser fra sidste års tur, herunder bl.a. den mindeværdige ”folkepensionistens monolog” som Leif fremførte.

Vi nåede frem til hotel ”Central” i Hof hvor vi nød vores første aftenselskabs-middag. Tove overrakte også i år et par ”kærlighedssluffer”, en højre-, en venstre- og en fællesvante denne gang var ”årets par” Mette og Søren.

Næste dag drog vi videre sydpå ad motorvej gennem Tyskland, ind i Østrig gennem Inndalen til Innsbruck og herfra videre over Europabrücke, hvorefter vi drejede af og kørte ind i Stubaital til vores by Fulpmes. Leif mestrede den tilsyneladende umulige opgave at føre bussen gennem de smalle og stejle gader frem til hotellet.

Under aftensmåltidet kom en kraftig regnbyge hen over byen. Det var det eneste regnvejr vi oplevede i Østrig så på denne alpetur blev regntøjet aldrig pakket ud. Aftensmiddagen sluttede med en uforglemmelig dessert: Chokolademousse.

Søndag var dagen for Tur 1. Jakob havde til hver dag planlagt tre ruter. De ambitiøse valgte at gå ”lang tur”, nogle valgte ”mellem tur” og de beskedne valgte ”kort tur”, men alle startede i dag med fra byen at tage liften op til Froneben 1306 m. Mellem og lang tur tog videre op med Kreuzjochbahn til 2100 m, hvor de for det meste gik rundt i en tåget sky der spolerede de flotte udsigter, men en spændende og udfordrende tur var det.

Mogens var så uheldig at falde på en skrånning, så han mødte op til aftensmåltidet med en stor bandage på panden og en på knæet. I løbet af ugen blev hans dekorationer dog mere diskrete.

Bussen skulle ikke køre os i dag så Leif havde helt fri. Leif valgte at gå en mindre bjergtur uden Tove, men han indhentede hurtigt deltagerne på mellem tur. Tove var ret så nervøs ved at opleve at en mindre tur for Leif skulle vare hele dagen.

Ved et besøg i en bjerghytte blev vi underholdt af en lokal sangduo der dog konsekvent undgik ethvert forsøg på at jodle.

Nedturen denne dag ad en lang kærvej med jævnt fald var en prøvelse for de utrænede; mange sås at gå en del baglæns for at få afveksling i muskelbelastningen.

Hver aften før aftensmåltidet mødes vi til et altanparty – en hyggelig tradition som gør sit til at førstegangs-deltagerne hurtigt kommer fuldt med i selskabet.

Mandag morgen tog vi med bussen ind til bunden af dalen hvor vi tog svævebanen op.

Kort tur tog helt op til gletcheren i 3100 m hvor de gik tur rundt i sneen. De øvrige stod af ved 2300 m hvor de time-lange vandreture startede op over bjergkammen – med udsigt til et par gletchere – og ned gennem et par lange og brede dale til bussen nede på landevejen. Opturen var en prøvelse; Camillas ben var en overgang ustyrlige som blød spagetti og Jens Bo var forskrækket over hvad han var lokket med på. Men, man er ”høj” når man kan erkende hvilke utrolige anstrengelser man har kunnet gennemføre.

Denne dag – og alle de efterfølgende dage – var det flot vindstille solskinsvejr hele dagen. Alle kunne hver dag nyde de storslåede mange udsigter. I år var der ingen aflysninger eller ændringer af planlagte ture p.g.a. dårligt vejr.

Søren gik i for ”små sko”, men efter en langsom og nedfart kom han dog glad ned til bussen. Om aftenen købte han så et par større støvler.

Lang tur kom så sent ned at vi måtte udelade dagens altanparty og ringe til hotellet for at udskyde spisetiden en halv time.

Tirsdag var ”hviledag”, dagen hvor ingen anstrengende ture er planlagt. Der var spredt fremmøde ved morgenbordet idet mange valgte at sove lidt længere.

Nogle tog med toget til Innsbruck. Togturen startede gennem landskabet – skov og marker – og sluttede som en sporvognstur gennem byen hvor vi pænt måtte følge efter et marcherende hornorkester. Andre tog på mindre bjergture f.eks. for at gå søndagens tur igen uden tåge – i dag var udsigterne flotte. Nogle ville også opleve gårsdagens korte tur; de tog ”en lille tur” op med svævebanen til gletcheren i 3100 m hvor de så gik tur rundt i sneen i deres sommerlige påklædning – shorts, små sandaler m.v.

Camilla tog på indkøbstur og kunne derfor om aftenen optræde i et flot nyt tyrolerdress med lederhosen.

Hotellet havde arrangeret haveparty med grill-mad – men kl. 22 måtte vi dog rykke inden dørene, for naboerne ønskede fred.

Onsdag, tur 4. Med bussen til nabobyen og med liften op til Hochserles 1605 m, hvor alle ture i dag starter og slutter.

Ned igen med liften; dog er der en del der i stedet vælger at køre ned med ”Rodelbahn”, små individuelle vogne der med fuld fart kører på en skinne som snor sig nedad mellem træerne umiddelbart over jorden.

Vel nede var Tove som sædvanligt klar ved havebordet med kaffe, Lumomba og andet-styrkende.

Årets medalje og diplom modtagere

Torsdag, tur

5. Om morgenen umiddelbart før afgang med bussen fik vi alle en morgenbitter og Anni fik en fødselsdags-fællessang.

Mette havde ladet sig overtale af Søren så hun deltog for første gang i mellem tur. Men hun havde svært ved at lære at holde tempoet nede.

Ved frokosten på ”Karalm” fik vi turens bedste betjening ved faderen der lærte os at høre godt efter når vi skulle bestille, ved moderens veltillavede retter og ved datterens omsorgsfulde og opvakte betjening – de var et skoleeksempel på en familie der var glade for deres job.

Før vi tog liften ned til bussen havde vi tid til at betragte den travle startplads for ”paraglidere”, og en del af os drømte om at komme ned på denne måde – men det var ret så dyrt.

Aften: Die Vienaergerknödel optræde Fredag, den sidste vandrerdag. Vi startede alle med at tage toget ned mod Innsbruck, vi stod af i Kreith.

Det blev en vellykket dag atter i flot sol, men for de fleste blev det også en lang dag så det kneb med at få tid til at pakke kufferten før aftensmad.

Dagens altanparty var sponseret af Jette som ikke var med på turen i år, men som er vant til at vi hylder hende på hendes fødselsdag.

”Røde” i lokalt antræk

I aften var det Mette der optrådte i flot ny tyrolerkjole.

Ved denne sidste aften på hotellet blev der traditionen tro overrakt diplomer og medaljer til 5 – 10 – 15 – 20 års jubilarene.

Lis fik os alle samlet omkring at fremføre en kanon-fællessang.

Den festlige sangkvartet Die Vienersängerknödelen var også med i år. De fik hurtigt lært os den glade tekst til sangene.

Personalet blev samlet. Pierre holdt en takketales og overrakte dem en pose drikkepenge.

En lokal tyrolerduo spillede og jodlede, og alle havde, på trods af ugens anstrengelser, gode ben til megen livlig svingom.

Alpekost: ”Strammer Max” + fadøl

Lørdag er den kekedelige dag hvor vi skal forlade Østrig. Tidligt op for at nå at pakke kufferten færdig, nå at få morgenmad og være klar til det store gruppefoto foran hotellet kl. 08:20. Leif fik hængt fem kameraer over skulderen og så måtte vi alle stå og smile pænt indtil han havde fundet alle udløserknapperne. Straks efter kørte bussen af sted med os.

Ved første stop i Tyskland stillede vores sangkvartet op og sang for i en fødselsdags-sang for Tove.

Vi nåede om eftermiddagen frem til vores hotel i Dessau SV for Berlin. Der var en rest af østtysk stemning over stedet, men vi spiste dejlig mad og vi sov fint.

Om søndagen nåede vi Helsingør sidst på eftermiddagen. For mig havde det været som en ti dage lang fest, men den var nu slut.

En stor tak til Jakob og Pierre som atter en gang har arbejdet sig igennem alle forberedelserne til denne vellykkede tur.

Jens Buchardt

Alpeturs debutant refererer:

Det var med spænding, jeg så frem til d. 22 august, hvor jeg sammen med 32 andre skulle på vandretur med HSOK's venneforening til Fulpmes i Østrig. Man tænkte selvfølgelig over, hvad det var for nogle mennesker, man skulle tilbringe ugen med nede i de Østrigske alper. Jeg havde hørt lidt hos Mette og her kom der kun positive meldinger. For at slå det helt fast, så blev det en fantastisk tur. Mange af deltagerne havde været af sted på denne årlige tur lige fra starten af (sidste år var tyve års jubilæum), eller gen nem flere år og man kan sige, at stort set alle, på nær nogle få ny ankomne, kendte hinanden særdeles godt.

Vi blev samlet op på parkeringspladsen ved Espergærde centeret og der blev taget pænt imod. Vi fandt vores pladser i bussen og den sidst ankommende herre kaldet Røde på 82 år, gik rundt og kyssede alle damerne goddag. Et frisk indslag og så var stilen lige som lagt. Buschauffør Leif og hans kone Tove sikrede at turen sydover blev en stor nydelse og succes, da de stod for en cocktail bestående af en yderst behagelig og stabil kørsel med servering af alskens drikkevarer, og med tilpas indlagte pauser undervejs. Alt sammen vel tilrettelagt og man havde en dejlig følelse af at være i gode hænder.

Mette er i god form, og løber 3 gange om uge. Hun havde fortalt mig, at grunden til at hun for fire år siden var startet op med at løbe var, at hun ikke kunne bære, ikke at kunne følge med, disse ”unge”; for manges vedkommen de lidt ældre orienteringsløbere. Og jeg må sige, at det ikke var en underdrivelse. Vi kunne vælge mellem tre tur niveauer, en kort, en mellem og en lang tur. Jeg valgte selvfølgelig fra starten af den lange tur og magen til seje mennesker, skal man lede længe efter. Det var så livsbekræftende, at se personer som for længst havde passeret de 60 år, gå op ad bjerget og ned igen uden at man kunne se den store træthed. Jeg selv var rimelig udmattet og havde godt ondt i træerne og det ene knæ. De to store tåsnegle var gået løs, da mine støvler var for små og det gjorde forbandet ondt. Men det var ingen ting i forhold til den samlede oplevelse af en fantastisk tur med mange udfordringer, utroligt smukke naturoplevelser. Mogens viste et enestående eksempel på akrobatik, da han slog to saltemotaler og afsluttede med et flikflak spring med hovedet først. Knæ og hoved blev stærkt forslået og Mettes kyndige sygepleje egenskaber blev straks aktiverede. Mogens kom fint ned, men fik et stift knæ som desværre betød, at det var slut med bjergvandring resten af ugen.

På anden dagen af sted igen på den lange tur, som var en meget barsk tur med mange højdemeter og en stejl opstigning, hvor vi

kom til at vandre på kanter og efter endnu en top, så gik det ned igen af en virkelig hård nedstigning med vire og stålbojler som støtte. Det tog tid og fødderne havde det ikke helt godt. Godt at man lige havde et par Pamol i lommen. De reddede da den sidste del af nedturen, som også var barsk med mange rødder og sten.

Jeg måtte købe nye støvler, holde en enkelt dags pause og på fjerdedagen gå den korte tur, hvilket jo var en streg i regningen så var støvlerne lettere afprøvet og jeg var i gang igen. Erfaringen er nu, at støvlerne, når man går i alperne skal være mindst fire numre større end normalt.

Udover de dejlige vandre ture var det sociale element stort på denne tur. Morgenens startede med at sige godmorgen til hinanden på Jens og Lenes terrasse, hvor vi fik morgenbitter akkompeneret af Camilla og Lenes små syngende murmeltødder. En rigtig hyggelig måde at starte dagen på. Efter morgenmad afgang med bussen ud til start stedet for dagens vandretur. Om aftenen fik vi en dejlig middag og folk var flinke til ikke absolut at skulle sidde ved det samme bord hver aften, så alle fik mulighed for at få snakket sammen og lære hinanden bedre at kende.

Ugen sluttede med en galla-aften med underholdning af Wienerknödel singerne (Mogens, John, Arne og Jakob), uddeling af medaljer og diplomer. Til slut blev der spillet op til dans af det lokale to mands orkester og der blev danset i mange timer.

Alt i alt en rigtig dejlig tur med en masse dejlige mennesker, hvis ungdommelige sind i allerhøjeste grad stadigvæk er tilstede og er utroligt livsbekræftende og der kan derfor ikke gøres nok reklame for disse ture. Næste års går tur til Viggo Di fassa i Italien og jeg er sikker på, at nye deltagere vil få en rigtig dejlig oplevelse lige som jeg har haft, på min absolut ikke sidste tur med venneforeningen

Mange hilsner Den hårde negl Søren